

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 269

Bạn phải thật sự giác ngộ, bạn mới có thể duy trì được niệm thứ nhất, vĩnh viễn không rơi vào niệm thứ hai, thì bạn sẽ không rơi trở lại thành phàm phu. Đây chính là công phu mà chúng tôi đã nói. Đây là giảng đạo, giảng tánh đức. Điều này là tất cả chúng sanh ai cũng đều có đủ, hơn nữa ở trong cuộc sống hàng ngày đều sử dụng nó, mỗi ngày đều dùng nó mà không biết. Điều mà bạn đã biết chính là tập tánh của bạn, chân tánh thì quên mất rồi, mê mất rồi. Cho nên Phật dạy chúng sanh là dạy điều gì? Khôi phục lại tự tánh mà thôi.

Phật nói lời chân thật, nói lời chân thật trong Kinh Bát Nhã, Phật không độ chúng sanh, bạn vốn dĩ là Phật, không phải Phật giúp cho bạn thành Phật. Bạn vốn dĩ là Phật, Phật chẳng qua chỉ là tăng thượng duyên cho bạn mà thôi. Phật đối với chúng sanh, thực tại mà nói, chẳng có giúp đỡ được điều gì, chỉ tăng thượng duyên mà thôi. Xin nhắc một chút, bạn là tự mình tự giác ngộ, tự mình tu hành chứng quả, cho nên tự ngộ tự độ. Đây là lời chân thật. Phật thật sự là một vị lão sư tốt. Lão sư dạy học trò, học trò thành tựu rồi, học trò tự mình dụng công, tự mình phấn đấu nỗ lực, họ mới có thể thành công, lão sư không có cách giúp đỡ họ. Lão sư chỉ là giúp họ tăng thượng duyên, bản thân họ phải thật hồi đầu, bản thân chịu nỗ lực chịu phấn đấu. Học Phật, thành Bồ Tát, thành Phật cũng là như vậy. Cho nên lão sư rất là khiêm nhường, rất nhã nhặn, bản thân Ngài chẳng có kể công, nhưng mà Ngài đã chỉ bảo cho chúng ta. Sự giúp đỡ này là vô cùng vô cùng to lớn, chúng ta phải biết ơn vô cùng. Nếu như không có sự chỉ bảo của Ngài, chúng ta sẽ vĩnh viễn không giác ngộ, sẽ vĩnh viễn không biết chân tánh của cái niệm thứ nhất, vĩnh viễn mê ở niệm thứ hai, niệm thứ ba, càng mê càng sâu, sâu không thể rút ra được, vĩnh viễn trầm luân trong biển khổ. Phật dạy cho chúng ta phục hồi tự tánh cũng nên làm từ từ. Cho nên Bồ Đề đạo tràng, câu này nếu dùng trong lời hiện tại để nói, là Phật A Di Đà đang ở Thế giới Tây Phương Cực Lạc đào tạo nhân tài, trung tâm dạy học giáo hóa chúng sanh. Trung tâm dạy học này thành lập ở khắp nơi, đối với đại chúng vãng sanh mang đến lợi ích rất là lớn, không cần phải vất vả bôn ba ở chốn xa xôi, đạo tràng ở ngay trước mặt của bạn. Đây là công đức không thể nghĩ bàn.

Đối với chúng ta mà nói, chúng ta rốt cuộc vẫn là ở trong Thế giới Ta Bà, ở trong ngũ trược ác thế. Hiện nay, thế gian này, chư vị có thể thể hội được, trược ác đến cùng cực. Trược là nhiễm ô, ác là tạo ác nghiệp, khởi tâm động niệm đều là tạo nghiệp. Trong xã hội, có người nào khởi tâm động niệm mà không phải là tổn người lợi mình? Điều này thật là kinh khủng. Hoàn toàn sai rồi, quá sai so với chuẩn mực rồi. Thế xuất thế gian đại Thánh đại Hiền đến để nói với họ về chánh pháp, họ nghe không lọt tai. Có một số người, có rất nhiều người là giáo sư đại học, các vị học giả, sau khi nghe rồi thì lắc đầu: Ước vọng, chỉ là ước vọng không sát với thực tế. Cái gì là thực tế? Tổn người lợi mình là thực tế, nghĩ xem có cách nào để tiền của người ta lọt vào trong túi của mình là thực tế. Bạn nói xem có cách nào không? Chúng sanh khó độ, chúng sanh thật sự là mê hoặc điên đảo, đối với chân tướng của vũ trụ nhân sinh thì chẳng biết tí gì. Nói với họ, họ cũng chẳng tin. Thế gian này, trong nước và ngoài nước, không quản là dân tộc nào, không quản là tín ngưỡng, tôn giáo nào, thấy tiền là sáng mắt. Người nào mà không cầu tài? Cầu tài thì tâm bất chánh, cầu tài thì hành vi sai lầm, điều mà họ đã cầu được họ tự cho là rất thông minh, tôi đã làm quan lớn rồi, có được tài sản rồi, tự cho rằng mình rất thông minh, có tài năng, chẳng ai sánh bằng mình, nhưng trên thực tế, trong con mắt của người thật sự giác ngộ nhìn thì họ đã bị thua lớn rồi. Cái mà bạn đã tìm cầu được, công danh bổng lộc của thế gian này đều là do ở trong mạng của bạn đã có, bởi vì tâm của bạn bất chánh, hành vi bất chánh, cái mà bạn có được đã mất hết phân nửa rồi, thậm chí còn bị mất đi hơn phân nửa. Trong mạng của bạn có mười phần tài sản, nhưng trong đời này bạn chỉ hưởng được có ba hoặc bốn phần, bạn nói xem có đáng tiếc hay không?

Tại sao vậy? Tài sản có trong mạng của bạn không thể hưởng được trọn vẹn rồi. Vì tâm bạn tính điều bất chánh, tâm là dụng tâm bất thiện, thuật là phương pháp sai lầm, thủ đoạn sai lầm, cho nên công danh bổng lộc của bạn bị giảm mất đi. Bản thân họ thì rất là đắc ý, bạn nói xem có cách nào? Cái này gọi là ngu si, là điên đảo, trong Kinh thường nói là điên đảo thất thường.

Thánh nhân dạy người đi là con đường chánh, cái mà bạn đã đạt được, đã hưởng thụ được, cho dù không thể hưởng thụ một trăm phần trăm trong mạng của bạn, có lẽ sự hưởng thụ đã có trong mạng có thể là bảy - tám mươi phần trăm. Nếu như hoàn toàn tin tưởng vào giáo huấn của Thánh Hiền, hoàn toàn làm theo, không những bạn có thể hưởng được một trăm phần trăm, mà còn có thể tăng thêm. Điều này chư vị đọc “Liễu Phàm Tứ Huấn” thì sẽ hiểu được. Bạn nên nghiêm túc mà đọc kỹ, thì bạn sẽ hiểu được. Thế xuất thế gian pháp đều không ra

khỏi định luật của nhân quả báo ứng, Phật pháp cũng không thể ra khỏi. Cho nên, Ấn Quang Đại Sư dạy chúng ta: “*Đôn luân tận phận, nhàn tà tồn thành*”.

Tám chữ này quá tuyệt vời. Tám chữ này đầy đủ để giáo hóa tất cả chúng sanh chín ngàn năm thời Mạt Pháp của Thế Tôn, bất luận là tại gia hay xuất gia. Đây thật sự là tổng cương lĩnh, tổng nguyên tắc. “*Đôn*” có ý nghĩa là gì? Thành khẩn, chân thành. “*Mục*” là hòa mục. Dùng tâm chân thành của bản thân đối với mọi người, tất cả việc, tất cả vật, cùng với tất cả người, việc và vật sống chung hòa thuận, thì cả thế giới này vĩnh viễn sẽ không có xung đột, thế giới hòa bình, vũ trụ hòa bình, có thể thực tiễn, không phải là không thể thực tiễn. Thực tiễn ở chỗ nào? Thực tiễn từ chính bản thân của chúng ta. Bạn muốn tất cả mọi người đều có thể làm được, điều đó Phật Bồ Tát thân tiên cũng làm không được. Cho nên chỗ uyên bác nhất của Phật pháp, chúng ta khâm phục đến sát đất, đó là Phật pháp không mong cầu người khác, đối với người không yêu cầu, mà chỉ yêu cầu chính mình. Cách dạy bảo này cao siêu, thế xuất thế gian chúng tôi không tìm thấy được. Người nào là Phật Bồ Tát, người nào là thiện tri thức? Ngoại trừ ta ra, thì tất cả chúng sanh đều là chư Phật Như Lai, đều là Phật Bồ Tát, đều là thiện tri thức. Mỗi một người, việc của họ làm đều là dạy cho chúng ta. Điều thiện mà họ đã làm cùng với điều nói trong Kinh điển là như pháp, thì ta phải học theo họ, họ đã làm tấm gương cho chúng ta xem. Việc mà họ đã làm là bất thiện, đi ngược lại với điều này, họ đến nói với ta cái này không thể học. Đều là thầy của ta. Thiện có thiện báo, ác có ác báo, họ thị hiện cái quả báo đó cho chúng ta xem.

Lần trước tôi đi đến Hàng Châu. Hàng Châu chúng ta đều biết mộ của Nhạc Phi chôn ở Tây Hồ. Chúng tôi lúc còn nhỏ có đọc được ở trong sách, bức tượng đồng của hai vợ chồng Tần Cối đang quỳ trước mộ của Nhạc Phi. Mọi người đến trước mộ phần của Nhạc Vương cúi người lễ ba lễ, còn đối với bức tượng đồng này thì nhổ vào một bãi nước bọt, người ác. Vợ chồng của Tần Cối là thầy giáo của chúng ta, là thiện tri thức, họ quỳ ở chỗ đó là dạy cho chúng ta tuyệt đối đừng học theo họ, họ có phải là thầy giáo không? Nhạc Phi là dạy cho chúng ta mặt tốt, Tần Cối dạy cho chúng ta tránh điều xấu, cả hai đều là thầy giáo tốt. Lúc tôi còn trẻ, vẫn chưa có học Phật, tôi đã hiểu được đạo lý này. Có những đồng nghiệp cấp trên đang ngồi tán gẫu, nói đến Tần Cối, tôi nói với họ rằng Tần Cối hiện giờ đang ở trên trời hưởng phước. Mắt của họ trừng lên, con người ác độc này xuống địa ngục thì có, làm sao mà lên trời hưởng phước được? Tôi nói ông ấy đã làm một việc lớn như vậy, anh có biết hay không? Ông ta đã làm chuyện gì? Ngày ngày ông ta ở đó dạy cho mọi người đừng làm người gian, đừng có làm việc xấu,

anh nghĩ xem ông ấy đã dạy được bao nhiêu người rồi, công đức này các anh làm sao mà có thể tính đếm được? Cho nên người thiện, người ác, cảnh thuận cảnh nghịch, cái nào cũng đều là thiện tri thức, cái nào cũng là chỗ học của Bồ Tát, là Bồ Đề đạo tràng. Vấn đề là bạn biết hay không biết? Trí huệ của chúng ta mở ở chỗ nào? Đức hạnh của chúng ta xây dựng ở chỗ nào? Chính là ở những chỗ này. Chúng ta học được rồi, hàng ngày xem, hàng ngày nghe, ngày ngày tiếp xúc, học biết rồi. Người thiện thị hiện cho chúng ta học, chúng ta nhất định phải học cho tốt. Các hiện tượng ác thị hiện ra, chúng ta đều gọi họ là thị hiện, họ thật sự không phải là ác, họ thật sự là bản tánh thiện, họ chỉ là diễn kịch thôi, một bên là diễn vai thiện, một bên là diễn vai ác. Chúng ta dụng cái tâm này để nhìn thế gian này, để nhìn tất cả mọi người, thì tâm của chúng ta sẽ bình thôi. Chúng ta ở trong cảnh giới thời thời khắc khắc đều đang học hỏi. Họ đang biểu diễn, chúng ta không thể nói đây là người thiện, đây là người ác, không nên có cái tâm phân biệt này. Tâm của chúng ta là bình đẳng, đều là người tốt, đều là Phật, đều là Bồ Tát. Giống như diễn kịch vậy, họ đến biểu diễn, diễn cho mỗi một mình ta xem, độ cho mỗi mình ta, chỉ mỗi mình ta là học trò, cả thầy đều là lão sư. Không những các vị này là lão sư, mà núi sông đất đai, cây cỏ hoa lá, hữu tình và vô tình cả thầy đều là lão sư, sáu trần thuyết pháp.

Thế gian này của chúng ta cùng với Thế giới Cực Lạc có gì khác nhau? Không khác nhau, vấn đề là do bạn có biết hay không biết? Bạn có thể ở trong cảnh giới đó mà sanh tâm hoan hỷ, thường sanh trí huệ, không sanh phiền não, con đường bạn đi là Bồ Tát đạo. Gặp được thiện duyên, cảnh giới tốt thì sanh tâm hoan hỷ, trong tâm hoan hỷ thì sanh tham luyến, phiền não sẽ khởi lên, bạn bị đọa lạc rồi. Ở trong nghịch cảnh ác duyên, bạn sanh tâm sân nhuế, không vui vẻ, bạn lại đọa lạc rồi. Bất luận là ở cảnh duyên nào, đường bạn đi là tam đồ ác đạo, bạn sai rồi. Cảnh giới ở bên ngoài không có thiện ác, vấn đề là bạn có biết hay không. Người mà biết được thì đi theo đạo Bồ Đề, niệm niệm thành tựu trí huệ, thành tựu đức hạnh, thành tựu tướng hảo. Người mà không biết, bất luận ở cảnh giới nào bạn cũng sanh phiền não, đường bạn đi là địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh, bạn đi con đường này. Đây là tham sân si. Chư vị nhất định phải nhớ kỹ, tham là đường ngạ quỷ, sân là đường địa ngục, ngu si là đường súc sanh, làm sao mà bạn có thể đi con đường này được chứ? Trái ngược với tham sân si chính là giới định tuệ. Giới định tuệ là Bồ Đề đạo, con đường thành đạo. Dù ở chỗ chúng ta có biết hay không. Cho nên, đừng có chọn sai đường.

Mấy ngày gần đây tôi nghe người ta nói, trên đài truyền hình đã ngưng phát “Kinh Hoa Nghiêm”. Đây là ý kiến của chính phủ. Có người muốn đi gặp chính phủ để đề nghị. Không cần thiết, bạn đã bị cảnh giới chuyển rồi, bạn đã khởi tâm động niệm ở chỗ đó rồi, không tốt. Chính phủ cho phép phát hình là việc tốt, không cho phép phát cũng là việc tốt, chẳng có cái nào mà không tốt. Cho nên tôi nói người người đều là người tốt, sự sự đều là việc tốt. Chúng ta hành Bồ Tát đạo, tất cả chúng sanh đối với việc tu học Phật pháp đều có nhân duyên. Thời tiết nhân duyên chưa đến, không nên miễn cưỡng chút nào cả. Phật dạy chúng ta là hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức. Chúng ta hằng thuận chính phủ, điều này quá tốt. Chính phủ tại sao mà không cho phát hình? Vì họ chưa có nghe qua, chưa có tiếp xúc qua, họ không biết được điều này tốt. Nếu như họ thật sự đã nghe qua, tiếp xúc qua rồi, tôi tin rằng mỗi ngày sẽ phát 24 giờ đồng hồ. Điều này chính là lợi ích thật sự, công đức thật sự. Điều này nhất định phải hiểu được. Nho giáo dạy chúng ta, Nho cùng với Phật là như nhau, cho nên tôi nói Thích Ca Mâu Ni Phật ứng hóa ở Trung Quốc chính là Khổng Tử, Lão Tử, Trang Tử, Mạnh Tử, có ai mà không phải là Phật Bồ Tát? Đều là Phật Bồ Tát ứng hóa ra cả. Phu Tử dạy cho chúng ta ngũ luân bát đức, chúng ta phải nên làm.

Tôi ở trên giảng tòa cũng thường hay nói, đạo đức bắt đầu từ vợ chồng. “*Đại đạo triệu đoan hồ phu phụ*”, có vợ chồng mới có cha con, mới có anh em, mới có vua tôi, mới có bạn bè, nó chính là nơi bắt đầu. Cổ nhân Trung Quốc đối với hôn nhân cưới hỏi xem trọng vô cùng, lễ nghi vô cùng long trọng, vô cùng rườm rà. Tại sao phải làm như vậy? Nói cho bạn biết không thể dễ dàng ly hôn, cho nên lễ nghi phải long trọng như vậy. Ly hôn chính là phá hoại đạo đức. Hiện nay người xem ly hôn là chuyện rất bình thường, thật ra chúng sanh tạo tác nghiệp tội, tội ly hôn nặng hơn những tội khác. Bạn không chịu nghiên cứu kỹ lưỡng, bạn không biết, nó sẽ phá hoại luân thường đạo đức, làm cho khoảng giữa vũ trụ, ở đây Phật pháp chúng ta nói là tánh đức, làm cho cái gốc của tánh đức bị phá hoại rồi. Bạn nói thử tội này nặng bao nhiêu. Cho nên sự an định của xã hội, hòa bình của thế giới, cái gốc là ở đâu? Ở tại vợ chồng.

Khoảng nửa năm trước, vào tháng 3 tháng 4 năm nay, Đại học Queensland của Úc Châu có một trung tâm nghiên cứu phòng chống xung đột, xúc tiến hòa bình. Trong trung tâm này có khoảng hai mươi giáo sư chuyên môn nghiên cứu vấn đề này. Sau khi sự kiện ngày 9 tháng 11 xảy ra, các vị giáo sư này tập hợp lại với nhau, thảo luận vấn đề xung đột. Họ đã nghiên cứu tám năm, xung đột càng lúc càng nghiêm trọng, số lượng càng lúc càng nhiều, cho nên nghĩ đến chiến

tranh lạnh, chiến tranh nóng không thể giải quyết vấn đề, liền nghĩ đến việc dùng đạo đức, phương pháp dùng tâm thương yêu để mà hóa giải xung đột, xúc tiến hòa bình. Phương pháp này hay. Hiệu trưởng phái hai vị giáo sư thâm niên đến Toowoomba để gặp tôi, nói với tôi về sự việc này của trường. Chuyện này tôi rất là hoan hỷ, tôi nghe xong rất là hoan hỷ. Họ mời tôi cùng với họ tiến hành buổi tọa đàm, tôi rất hoan hỷ, tôi liền đi. Trước tiên là nghe các vị giáo sư báo cáo, sau khi nghe xong tôi liền phát biểu. Sự việc này, thế giới ngày nay, vấn đề mấu chốt quan trọng thật sự là ở chỗ nào, xung đột xuất phát từ chỗ nào? Họ thì không biết được, bao giờ cũng là quan hệ lợi hại được mất giữa các nước dân tộc tôn giáo, họ đều nghĩ đến những điều này. Tôi nói đây không phải là cái gốc của xung đột, muốn hóa giải xung đột từ ở chỗ này thì khó khăn vô cùng. Cái gốc của xung đột là ở chỗ nào? Ở trong gia đình, gia đình là vợ chồng xung đột, cha con xung đột, anh em xung đột, các bạn có nghĩ đến vấn đề này chưa? Sau đó tôi lại nói với họ, đây vẫn là không phải cái gốc thật sự, cái gốc chân thật ở chỗ nào? Cái gốc chân thật sự ở bản thân mình, tự lợi cùng với lợi tha không phải là đã xung đột rồi sao? Khởi tâm động niệm là lợi ích của mình, không nghĩ đến lợi ích của người khác. Cho nên xung đột thật sự, người phương Đông của chúng ta nói, bản tánh xung đột với tập khí, đây mới chính là cái gốc. Người nào không có xung đột? Phật không có xung đột, Bồ Tát không có xung đột. Xin nói lại với chư vị, Thanh Văn, Duyên Giác không có xung đột. Xin nói lại cho dễ hiểu một chút, trong “Kinh Kim Cang” chúng tôi có xem được, Tu Đà Hoàn không có xung đột. Tại sao vậy? Vô ngã tướng. Chỉ cần có ngã, ta và người sẽ đối lập. Đối lập là xung đột rồi. Xung đột là phàm phu, không có xung đột là Thánh nhân. Cho nên chúng ta tu hành là tu ở chỗ nào? Nên đem xung đột ở bên trong nội tâm tiêu trừ. Bồ Đề đạo là nên đi. Bên trong xung đột chính là phiền não tập khí, cùng với tánh đức tự tánh của bạn sẽ sanh ra xung đột.

Điều mà Bồ Tát tu hành là sáu cương lĩnh. Các bạn hãy nghĩ xem, sáu cương lĩnh này của Bồ Tát chính là sáu Ba La Mật. Bồ thí độ tham lam, bố thí và tham lam xung đột với nhau. Trì giới và tạo nghiệp ác là xung đột với nhau, nhẫn nhục cùng với sân hận là xung đột với nhau, tinh tấn cùng với giải đãi là xung đột với nhau, thiền định cùng với tán loạn là xung đột với nhau, bát nhã cùng với ngu si là xung đột với nhau. Sự xung đột này hóa giải xong rồi chính là sáu ba la mật. Xung đột hóa giải không xong, đó là sáu điều phiền não lớn. Chúng ta có hiểu được đạo lý này hay không? Bạn thật sự hiểu được đạo lý này, vậy bạn tu ở đâu? Từ trong nội tâm đem những xung đột này hóa giải cho sạch, sau đó mới có năng

lực để giúp đỡ thế gian này hóa giải các vấn đề xung đột. Cho nên sau khi tôi nói chuyện với các vị giáo sư này, tôi có kiến nghị với họ, tôi nói chương trình này nghiên cứu trong giảng đường đại học không có tác dụng, không thể giúp đỡ được xã hội này, không thể nào hóa giải tai nạn. Họ hỏi vậy phải làm cách nào? Tôi nói chương trình này chúng ta phải dùng chương trình giáo học tầm xa. Chương trình giáo học tầm xa của Úc rất là nổi tiếng, dùng mạng lưới internet để dạy học cho mọi người trên toàn thế giới, chúng ta dùng truyền hình vệ tinh để giảng dạy cho toàn thế giới, tiêu đề trung tâm của chúng ta là tám chữ: “*Cát Hung Họa Phước, Lợi Hại Được Mất*”. Chúng ta chỉ nói trong tám chữ này, nói với toàn thế giới tám chữ này. Nói rõ ràng, nói minh bạch kiếp hung họa phước của xã hội, lợi hại được mất của mỗi người rồi, chẳng có người nào mà không muốn tránh họa cầu may. Nhất định cần người giác ngộ, không giác ngộ không được. Chỉ có số ít người giác ngộ, thì việc hóa giải xung đột của thế giới này không dễ. Cần nhiều người giác ngộ. Cho nên ngày hôm đó tôi nói với các vị giáo sư là bản thân chúng ta cũng có xung đột, thế là họ liền nhú mày nhưng suy nghĩ không ra. Tôi nói giáo sư đều là rất thanh cao, cuộc sống đều không có giàu sang, nhưng mà các vị đều có tác quyền. Các vị giáo sư đều gặt đầu, mỗi vị giáo sư đều có tác quyền. Tôi nói đằng sau tác quyền của bạn có “*sở hữu bản quyền, đem in sẽ bị truy cứu*”, đó chính là xung đột. Có xung đột, vậy là đúng rồi, tự lợi của ta cùng với lợi tha là xung đột rồi. Chúng ta hôm nay muốn làm công việc hòa bình, trước tiên là phải hóa giải xung đột của bản thân, sau này ở trên sách của bạn đừng có in những chữ đó nữa, nên in là hoan nghênh ấn tống, công đức vô lượng. Chúng ta nên làm tấm gương cho mọi người xem. Các vị giáo sư này rất thông minh, tôi vô cùng kính phục, họ nghe lời của tôi nói đều đáp ứng, bỏ luôn bản quyền. Điều này không dễ dàng. Đồ vật tốt nên cùng với tất cả chúng sanh hưởng chung, làm sao mà có thể giữ riêng chứ? Không thể có cái ý niệm này, cái ý niệm này là sai lầm rồi. Cái ý niệm này, nói lời chân thực, đời đời kiếp kiếp chỉ làm giáo sư nghèo mà thôi, không phát tài nổi. Bớ thí tài thì được giàu có, bớ thí pháp thì được thông minh trí tuệ, bớ thí vô úy thì được khỏe mạnh sống lâu. Tôi nói chuyện với họ khoảng 50 phút, Trường đại học liền quyết định mời tôi tham gia vào công tác nghiên cứu đề tài này của họ, mời tôi làm giáo sư. Tôi đồng ý. Hiệu trưởng nói với tôi rất nhiều điều hay.

Cổ đức Trung Quốc nói rất hay, những lời nói này là ở trong Lữ Thị Xuân Thu: “*Phàm sự chi bốn, tất tiên trị thân*”. Chúng ta học Phật, đây là đại sự, căn bản ở chỗ nào vậy? Ở chỗ đối trị bản thân. Đây là tổng cương lĩnh. Trị kỳ thân,

trị thân chính là giới luật, trong Phật pháp nói chính là giới luật, trong nhà Nho nói chính là lễ. Nhà Nho là lấy lễ trị thân. Lễ là tiêu chuẩn, việc làm lời nói, thân của chúng ta phải hợp với lễ, nhà Phật gọi là giới luật, phải phù hợp giới luật. Đây là tiêu chuẩn, tiêu chuẩn để trị thân.

Họ nói: “*Trị kỳ thân, tất thiên hạ trị*”. Bạn xem, đây là hiệu quả. Nói đến chỗ này, trì giới là vô cùng quan trọng. “*Thành kỳ thân tất thiên hạ thành*”. Thành là cái gì? Thành tựu đức hạnh của bản thân, sự thành tựu này Phật pháp chúng ta nói là chuyên phàm thành Thánh, tu hành chứng quả. Bản thân bạn thành tựu rồi, người trong thiên hạ đều thành tựu. Cái ý nghĩa này rất sâu. Nói đơn giản một chút, bạn đã làm một tấm gương cho xã hội đại chúng, đã làm một tấm gương tốt, người thông minh sẽ học theo bạn, bạn là tấm gương của họ, họ sẽ học theo bạn. Trong Phật pháp nói là người có duyên, Phật không độ người không có duyên, người có duyên thì họ nhìn ra được, họ sẽ học theo bạn. Người này là đáng được độ.

Cho nên cuối cùng Ngài nói là: “*Vi thiên hạ giả*”, phải nghĩ cho tất cả chúng sanh. Chúng ta bắt đầu làm từ đâu? Không phải ở chúng sanh mà là ở bản thân mình. Những lời nói này cùng với lời của Phật không khác nhau. Quyển sách Lữ Thị Xuân Thu này thành tựu vào những năm đầu của triều Hán, lúc đó Phật pháp vẫn chưa truyền đến Trung Quốc. Ở trong xã hội này của Trung Quốc không phải là không có Thánh Hiền, cùng với Phật pháp chẳng có khác nhau, cho nên phàm sự chi bản, chính xác là ở tại bản thân mình. Bản thân mình không thành tựu, lại muốn thành tựu người khác, ở trong Kinh Phật thường nói: “*Vô hữu thị xứ*”. Cho nên quan niệm về luân lý nhất định phải thiết lập, nhất định phải tuân thủ. Có thể tuân thủ quan niệm luân lý, bạn chính là Phật Bồ Tát ở thế gian này đang biểu diễn vai chánh diện. Hiện nay mọi người đều vứt bỏ đi, đều không hiểu được, làm sao có thể khôi phục lại sự dạy bảo của Thánh Hiền? Phải tự bản thân mình làm, nói thì không có tác dụng. Nói xong mà bản thân làm không được, người ở bên cạnh bạn cười mà nói: “*Bạn nói được mà làm không được, người ta sẽ không học theo bạn, người ta sẽ phật phò lo sợ bị mắc bẫy, bạn đang gạt tôi*”. Nếu thật sự đó là việc tốt thì bạn nhất định phải làm được. Nếu như tỉ mỉ mà quan sát lại, điều bạn đã làm cùng với điều bạn đã nói hoàn toàn trái ngược nhau, vậy là tín tâm của họ hoàn toàn tan biến mất, ngoài mặt đối với bạn lễ độ, sau lưng thì phê bình bạn chẳng có chút giá trị gì, bạn đang lừa dối tất cả chúng sanh. Cái tội này vẫn còn nhỏ, lừa dối chư Phật Bồ Tát, cái tội này rất nặng. Chư Phật bồ tát không có ở trước mặt, chúng ta xem chư Phật Bồ Tát quá ngây ngô, đối với Bồ Tát bằng

tượng đất này bạn có ý đồ lừa dối Ngài, bạn hãy nghĩ xem tâm của bạn thật đáng sợ dường nào. Cho nên, luân lý nhất định phải tuân thủ. Đây là ở trong Phật pháp Đại thừa của Trung Quốc, học tập Phật pháp, nhất định là trước tiên học Tiểu thừa, sau đó học Đại thừa. Trong giới Kinh nói rất hay: “*Không học Tiểu thừa trước khi học Đại thừa thì không phải đệ tử Phật*”. Đây là lời của Thế Tôn nói.

Ở Trung Quốc có thể nói, từ khoảng giữa đời Đường thì không có người học Tiểu thừa nữa, nguyên nhân là gì vậy? Nho và Đạo thay thế rồi. Các đồng tu học Phật, bất luận là tại gia hay xuất gia, đều có căn bản của Nho học, có căn bản của Đạo học, Nho và Đạo đủ để thay thế Tiểu thừa, điều này có thể, cho nên Đại thừa Trung Quốc rất phát triển, tu học Đại thừa thành tựu vô cùng rực rỡ, trong lịch sử của thế giới đều tìm không thấy. Sự thành tựu thù thắng như vậy là có nguyên nhân. Ngày nay chúng ta đã mất Nho gia rồi, Đạo cũng mất luôn, Tiểu thừa cũng không học nữa, pháp Đại thừa không có nền tảng, cho nên bạn không thể thành tựu, nguyên nhân ở tại chỗ này. Điều này chúng ta nhất định phải hiểu.

Tu học Tiểu thừa, chúng ta y theo lời của Ấn Quang Đại sư dạy bảo là đủ rồi. Từ trong Liễu Phàm Tứ Huân thật sự biết được nhân quả báo ứng, đó là giáo dục nhân quả. Từ trong Thái Thượng Cầm Ứng Thiên, chúng ta học được tiêu chuẩn thiện ác, cái gì là thiện, cái gì là ác, tiêu chuẩn tìm được rồi. Tìm được tiêu chuẩn, mỗi ngày kiểm điểm phản tỉnh, chuyển ác thành thiện, dùng cái tiêu chuẩn này. Ở trong An Sĩ Toàn Thư, ngoài việc tỉ mỉ tăng cường nhận thức tiêu chuẩn này ra, cuối cùng là khuyên chúng ta niệm Phật cầu sanh tịnh độ, cuối cùng vẫn là trở về với Tịnh tông.

Bát đức: Hiếu - đễ - trung - tín - lễ - nghĩa - liêm - sỉ, tám chữ này luôn luôn để ở trong tâm. Chúng tôi gần đây đã in một bộ sách, là sách xưa in lại: “Bát Đức Tu Tri Tiết Yếu”. Hiện giờ ở Úc Châu chúng tôi mời lão sư ở bên đó giảng giải, mỗi ngày đều giảng. Nội dung đều là những câu chuyện trong lịch sử, là nhân vật nào, họ làm sao mà tận đạo hiếu, huynh đệ họ làm sao mà yêu thương nhau, họ làm sao vì xã hội, vì đất nước mà tận trung, đối với bạn bè, với mọi người nói điều nghĩa. Lấy những điều này làm tấm gương, chúng ta phải học tập theo họ. Quyển sách này số lượng in ra cũng không ít, từ chỗ này có thể lưu thông.

Tiêu chuẩn tu học Phật pháp, chúng ta không thể rắc rối quá. Rắc rối thật sự thì không thiết thực, học không được. Cho nên chúng tôi chỉ lấy tam phước lục hòa, tam học lục độ, thập đại nguyện vương, năm khoa mục này. Năm khoa mục

này nhớ kỹ, năm khoa mục này chúng tôi đều đã giảng giải tường tận qua rồi, điều quan trọng là chúng ta chăm chỉ nỗ lực để học tập.

Đây là đại ý trong đề mục Bồ Đề đạo tràng. Bây giờ chúng ta xem Kinh văn, xem Kinh văn sẽ dễ hiểu.

Kinh văn: **“Hựu kỳ đạo tràng, hữu Bồ Đề thọ, cao tứ bách vạn lí, kì bốn chu vi, ngũ thiên do tuần, chi điệp tứ bố, nhị thập vạn lí”**.

Đây là một đoạn, nói về lượng của cây Bồ Đề, cái cây này to bao nhiêu, cao bao nhiêu, lớn bao nhiêu. Ở trong đây, lời của đại đức xưa đã nói, đã giải thích, cư sĩ Hoàng Niệm Tổ ở trong chú giải đều có trích dẫn, các vị có thể xem thử. Đối với lời của Phật đã nói ở trong Kinh, điều sợ nhất là người không biết học. Người mà không biết, thì vọng tưởng phân biệt chấp trước vô cùng nghiêm trọng. Họ nếu tưởng tượng cái cây này cao 400 vạn dặm, trên quả địa cầu này đương nhiên là không thể nào, đại khái từ quả địa cầu đến mặt trăng vẫn chưa đến 400 vạn dặm, cái cây đó có thể gác làm một cây cầu, làm sao mà có cái cây cao như vậy? Nếu như xem ở trong những Kinh khác, như là trong “Quán Kinh” nói Phật A Di Đà ở Thế giới Tây Phương tướng thị hiện cao 60 vạn ức na do tha hằng hà sa số do tuần, vậy là tướng của Phật quá lớn, đến thế giới này của chúng ta, e rằng Phật đứng ở chỗ này, trên đỉnh đầu đã đụng hệ ngân hà rồi. Cư sĩ Hoàng Niệm Tổ ở trong mấy câu cuối này nói rất hay, ông nói có chỗ cao thấp cùng với tất cả các Kinh nói đều là không giống nhau, bạn nên biết rằng trong “Hoa Nghiêm” huyền môn, nếu như bạn mà hiểu được, huyền môn trong “Kinh Hoa Nghiêm” đã nói rộng hẹp tự tại, bạn liền nhập vào cảnh giới không chương ngại, cho nên ở trong đó nói cao thấp, nói xa gần đều có nghĩa thú biểu pháp ở bên trong, không thể cho là thật. Kinh Phật thật khó hiểu, thật sự là khó ở chỗ này. Trong “Kinh Hoa Nghiêm” nói rất là thấu triệt.

“*Bồ Đề thọ*”, chúng ta giải thích là xây dựng cao thọ giáo dục phá mê khai ngộ. “*Tứ bách vạn lí*” cùng với “*ngũ thiên do tuần, hai mươi vạn lí*” phía dưới có thể xem như là phạm vi ảnh hưởng dạy học của Ngài. Chúng ta có cách nhìn như vậy, thì vấn đề này liền sẽ được giải quyết. Nếu bạn nói tứ bách vạn lí có thể giảng thông suốt, đài truyền hình vô tuyến của chúng ta ngày nay tháp phát sóng tuy không cao, nhưng mà sóng phát ra rất là cao, tứ bách vạn lí vẫn chưa dừng lại. Xác thực là sóng vô tuyến điện của chúng ta ngày nay có thể thăm dò đến những hành tinh ở trên thái dương hệ, kính viễn vọng vô tuyến điện có thể nhìn đến sao Hỏa, có thể nhìn đến sao Kim. Đài phát sóng của chúng ta không có cao

đến như vậy, chỗ mà sóng điện đi đến đó chính là độ cao. Phạm vi của sóng điện là khoảng rộng của nó, đó chính là chu vi của nó, giống như “*chi diệp tứ bố, nhị thập vạn lí*”. Cho nên bạn từ ở chỗ này mà thể hội, bạn phải thật sự được thọ dụng, bạn phải thật sự thoát khỏi vọng tưởng phân biệt chấp trước. Vọng tưởng phân biệt chấp trước là chướng ngại, chướng ngại trí tuệ của bạn.

Chúng ta hiểu được đạo lý này, bây giờ là thế kỷ 21, điều này tôi đã nói rất nhiều, đạo tràng của thế kỷ 21 tuyệt đối không phải là tự viện miếu đường, không phải nơi chôn như vậy, mà là nơi chôn như thế nào? Chắc chắn là đài truyền hình vệ tinh, chúng ta phải xây dựng đạo tràng như vậy. Trên quả địa cầu này xây một đạo tràng là đủ rồi, người của cả thế giới đều được độ. Cách nhìn của tôi hiện nay, cách nghĩ của tôi khoảng năm năm sau, tiếp nhận cái màn bạc chiếu phim chính là chiếc tivi, có thể giống như là một cái thẻ đặt ở trong lòng bàn tay của bạn, bất luận là khi ở chỗ nào, tin tức phát thanh trên toàn thế giới bạn đều có thể nghe được hết. Điều này vô cùng khả thi. Hiện giờ dùng điện thoại trực tiếp thì đã có rồi, màn ảnh nhỏ của điện thoại di động có thể trực tiếp, trong lúc gọi điện thoại, cùng với bạn bè ở nước ngoài nói chuyện, hình của người ở bên đó có thể nhìn thấy, cho nên tôi dự đoán năm năm sau, thiết bị thu nhận truyền hình kích thước nhỏ này, nhất định là ở trong lòng bàn tay của bạn, muốn nghe Kinh không cần phải đến chỗ này nữa, ở chỗ nào cũng đều nghe được, ở chỗ nào có cảnh đẹp, núi sông đẹp, du sơn ngoạn thủy, một mặt thì nghe giảng Kinh, một mặt thì ở đó tụng Kinh niệm Phật. Muốn đọc Kinh gì, nếu như đài truyền hình này giảng rất là đầy đủ, tam tạng 12 bộ hết thấy đều dùng tần số phát đi, bạn muốn tụng Kinh, trong lòng bàn tay của bạn có thể nhìn thấy bộ Kinh đó, bạn tụng theo. Bạn muốn nghe giảng, vào lúc có pháp sư đại đức giảng Kinh. Thế giới này của chúng ta cùng với Thế giới Cực Lạc cũng chẳng có khác nhau nhiều. Cho nên, không nên tốn nhiều tiền oan uổng như vậy để xây đạo tràng, đem tiền chôn xuống dưới đất. Chôn xuống dưới đất rồi rất đáng tiếc. Việc này không có đáng, nhưng mà không có khoa học kỹ thuật cao. Điều này là cần thiết. Sau khi khoa học kỹ thuật cao phát triển, đây là một thời đại có tính cách mạng, chúng ta nhất định phải biết được, nhất định phải hiểu được, phải phối hợp được. Ý nghĩa ở dưới đây đặc biệt nổi bật hơn:

Kinh văn: “**Nhất thiết chúng bảo, tự nhiên hợp thành, hoa quả phu vinh, quang huy biến chiếu**”.

Phía dưới đây là sự trang nghiêm hiện ra ở trên cây:

Kinh văn: “**Phục hữu hồng lục, thanh bạch chư ma ni bảo, chúng bảo chi vương, dĩ vi anh lạc, vân tụ bảo tọa, sức chư bảo trụ, kim châu linh đặc, châu táp điều gian, trân diệu bảo võng, la phú kỳ thượng**”.

Bảo võng ở đây giống như hiện tại chúng ta nói thiên tuyến, nó là hữu hình. Vô hình chính là sóng điện. Thực tại mà nói, hiện giờ trên quả địa cầu này của chúng ta, không nói sóng điện khác, hiện tại trên tay của mỗi người đều cầm điện thoại di động, sóng điện này đan xen với nhau thành bảo võng. Cho nên chư vị từ ở chỗ này tỉ mỉ mà thể hội, trong Kinh văn này có diệu nghĩa vô tận. Bạn tỉ mỉ mà thể hội thì bạn có thể nhận thức được, có thể thể hội được, sau đó biết được làm thế nào để học tập.

Kinh văn: “**Bách thiên vạn sắc, hõ tương ánh sức, vô lượng quang viên, chiếu diệu vô cực, nhất thiết trang nghiêm, tùy ứng nhi hiện**”.

Cho nên khoa học kỹ thuật phát triển đối với việc giảng giải Phật pháp lĩnh hội tu hành thể hội đã giúp đỡ rất nhiều. Chúng ta phải hoan nghênh việc phát triển của khoa học. Khoa học kỹ thuật càng phát triển, Kinh điển của chúng ta càng dễ giảng, càng dễ dàng hiểu được, dễ dàng thể hội, ở nơi đây này có thể học được rất là nhiều thứ.

Thời gian đến rồi, hôm nay chúng tôi giảng đến chỗ này.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ